

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

ΤΟΥ ΡΙΤΣΑΡΔ ΣΑΟΥ

ΜΟΛΙΣ παντρεύτηκα, αγόρασα άμέσως ένα όμορφο σπιτάκι. Ποτέ ως τότε δεν είχα άκούσει, ότι αυτό το σπίτι ήταν στοιχειωμένο. "Αν μου λέγε κανένας ένα τέτοιο πράγμα, θα τον κοροϊδεύα, γιατί δεν πιστεύω σε φαντάσματα...

Μου άρεσε λοιπόν το όμορφο σπιτάκι, απ' την πρώτη στιγμή που μου τ'όδειξε ο μεσίτης. Επίσης, άρεσε πολύ και στην άγαπημένη μου γυναίκα. Βρήκαμε άμέσως τον ιδιοκτήτη, συμφωνήσαμε την τιμή και το άγοράσαμε.

Ο ιδιοκτήτης, ένας ωραίος μεσόκοπος άνδρας, δεν μ'ας δυσκόλεψε καθόλου με έξωφρενικές απαιτήσεις. Εύθως εξ αρχής, μ'ας είπε μια λογικωτάτη τιμή. "Ηθελε να «ξεφορτωθώ» αυτό το σπίτι, όπως μ'ας είπε, γιατί του προξενούσε θλιβερές ανάμνησεις: Είχε πρό καιρού εξαφανισθή μυστηριωδώς η άγαπημένη του γυναίκα, και το σπίτι αυτό ήταν γεμάτο απ' τ'αλατρευτά ένθυσιά της!

Υπογράψαμε λοιπόν τ'α συμβόλαια, και την επομένη εγώ και η σύζυγός μου Μάρθα έγκατασταθήκαμε στο σπίτι. Διώροφο, άνετο, καταμεσής σ' έναν ωραίο κήπο, άποτελούσε μια όνειρώδη έρωτική φωλιά για μ'ας τους δυό, που είμαστε νεόνυμφοι ύστερα από δυό χρόνια βαθείας κι' άμοιβαίας αγάπης.

Απ' όλα τ'α δωμάτια, μ'ας άρεσε ιδιαίτερος η κρεββατοκάμαρα. Η Μάρθα μου τ'ή στόλισε, άλλαξε την ταπετσαρία της και τ'η μεταμόρφωσε ως το θράδυ σε μια γωνιά παραδεισου...

Κοιμηθήκαμε άργά, κουρασμένοι απ' τ'α κόπους κι' από τις συγκινήσεις τ'ης ημέρας. Αλλά την επομένη τ'ο πρωί, όταν ξυπνήσαμε, τ'ο πρόσωπο τ'ης Μάρθας ήταν άσπρο, τ'α χείλη τ'ης σφιγμένα και σ'τα μάτια τ'ης έλαμπε μια κρυφή λάμψη φόβου!

Δεν τ'η ρώτησα τί είχε γιατί και εγώ δεν ήμουν θέβαιος γι' αυτές τις παρατηρήσεις μου. "Αλλως τε και η ίδια η Μάρθα δεν προθυμοποιήθηκε να μου εξηγήσει τί τ'ης είχε συμβή. Υπέθεσα λοιπόν ότι γελάστηκα, δεν έβγαλα μιλιάρη και περάσαμε την ημέρα μας εύθυμα και ξένοιαστα...

Την επομένη τ'ο πρωί όμως, είδα τ'η Μάρθα μου στην ίδια ανεξήγητη κατάσταση, σαν χθές. Δεν κρατήθηκα τότε και τ'η ρώτησα τί τ'ης συνέβαινε. Κι' εκείνη, κάπως δισταχτική, μου είπε:

"Άκουσε, Τζώρτζ... Δεν θα σου πω άνοησίες και έτσι πρόσεξε μήπως με κοροϊδέψης... Λοιπόν, μου φαίνεται ότι έδω μέσα στην κρεββατοκάμαρά μας συμβαίνει κάτι τ'ο άκαθόριστο, κάτι τ'ο μυστηριώδες, τ'ο όποιο με φοβίζει... Όλα τ'α άλλα δωμάτια τ'ου σπιτιού μας, είνε εν τάξει... Αλλά όσο βρίσκομαι έδω στην κρεββατοκάμαρα, κατά τ'ην ημέρα, η καρδιά μου σφίγγεται χωρίς να θέλω... Και τ'η νύχτα, αυτές τις δυό νύχτες τώρα, τινάζομαι διαρκώς απ' τόν ύπνο μου σαν να με πνίγη έφιάλτης!

Προσπάθησα να τ'ην καθουχάσω, μ'α με διέκοψε άμέσως λέγοντας:

"Όχι, Τζώρτζ... Είμαι σίγουρη γι' αυτά που σου λέω... Νά, χθές τ'α μεσάνυχτα, ξυπνώντας άπότομα καθώς σου είπα, είδα κάτι σαν μια γυναικεία σιλουέττα — καμωμένη από όμιχλη — να τριγυρίζει άθόρυβα κι' άργά, μέσα στην κρεββατοκάμαρά μας!... Προσπάθησα να φωνάξω, αλλά μου είχε κοπή από τ'ο φόβο η λαλιά... Θέλησα να σε σκουνητώ και να σε ξυπνήσω, αλλά είχα μουδιάσει σύγκορμη και δεν μπόρεσα να κουνηθώ!

Γέλασα, και τ'ην έσφιξα στην άγκαλιά μου. Κατάλαβε κι' εκείνη, ότι άπλούστατα θα είχε πέσει θύμα έφιαλτικού όνειρου, άνακουφίστηκε και γέλασε σ'τα τελευταία μ'α

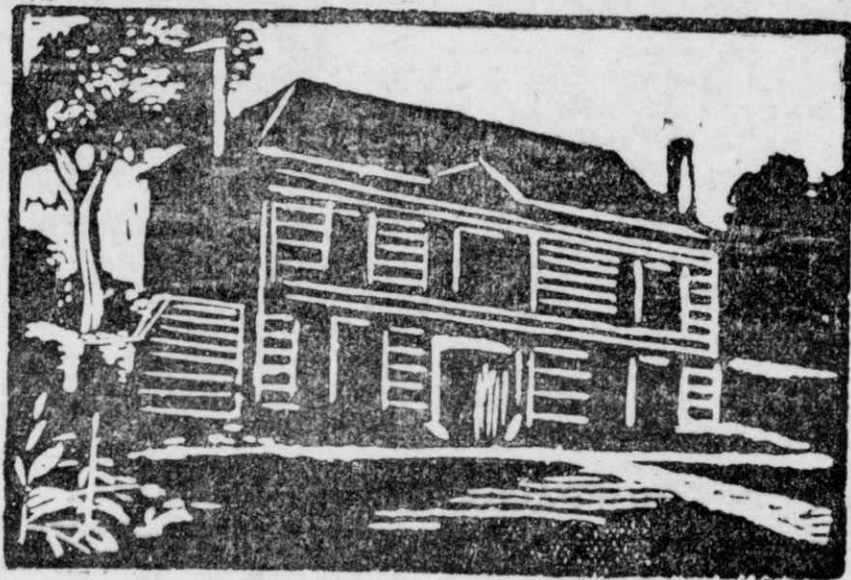
ζύ μου.

Τ'ο μεσημέρι, μόλις άποφάγαμε, η Μάρθα άνέθηκε στην κρεββατοκάμαρα, για να ντυθώ, για τόν περίπατό μας. Έγώ έμεινα κάτω στην τραπεζαρία, περιμένοντάς τ'ην και διαβάζοντας μια έφημερίδα.

Ξαφνικά, είδα τ'η Μάρθα μου να μπαίνει τρεχάτη, κατάχλωμη και τρομαγμένη. Και μόλις με πλησίασε, τραύλισε άχνά:

"Τζώρτζ!... Φοβάμαι... Αρχισα να φοβάμαι και τώρα ακόμα «μέρα — μεσημέρι», στην άλλόκοτη αυτή κρεββατοκάμαρα!... Ένοιωσα τ'ην άόριτη παρουσία κ'α π'ο'ι'ο'υ, εκεί μέσα... Ένοιωσα να με κυττούν μ' έπιμονή δυό μάτια, δίχως εγώ να βλέπω τίποτα, άν κι' έψαξα παντού!

Και πάλι τ'ην καθουχάσα, όπως μπορούσα. Ο λαμπερός ήλιος και τ'ο άπλετο φώς τ'ης ημέρας, στο εύαερο και φωτεινό σπίτι μας, μούδιναν θάρρος, στήλωναν τ'ην ψυχή μου και μ'έκαναν να θεωρώ για άνοησίες τ'ους φόβους τ'ης νεαρής συζύγου μου...

Ήταν ένα πολύ όμορφο σπιτάκι.

Ανέθηκε λοιπόν μαζί τ'ης, άπάνω στην κρεββατοκάμαρα. Κάτι, σαν άνάλαφρο και ψυχρό άεράκι, δρόσισε τ'ο πρόσωπό μου, μόλις μπήκα μέσα. Σκίτησα, αλλά είδα άμέσως άνοιχτ'ο τ'ο παράθυρο και καθουχάσα. Ψάξαμε παντού, σ' όλες τις γωνιές, αλλά — φυσικά — δεν βρήκαμε άπολύτως τίποτα.

Γελάσαμε τότε και οι δυό. Κάποια κρυφή ντροπή ρόδιζε τώρα τ'α μάγουλα τ'ης Μάρθας μου. Χαμήλωσε τ'α μάτια τ'ης, μη τολμώντας να με κυττάσει κι' άρχισε ν' άποτελειώνη τ'ο ντύσιμό τ'ης. Έγώ ξαπλώθηκα σε μια πολυθρόνα και τ'ην παρακολουθούσα στοργικά, μη θέλοντας να τ'ην αφήσω μονάχη.

Δεν κλείνει τ'ο παράθυρο; τ'ης είπα σε μια στιγμή, νοιώθοντας ακόμα τ'ο έπιμονο και ψυχρό άεράκι στο πρόσωπό μου. Είσαι μισόγυμνη και θα κρυώσης όσο να ντυ-

θής!

Συμμορφώθηκε άμέσως με τ'η σύστασί μου. Κι' όμως τ'ο άλλόκοτο άλαφροφύσημα εξακολουθούσε να μου δροσίζει άνεξήγητα τ'ο πρόσωπο...

Ετοιμαζόμουν να σηκωθώ παραξενεμένος και να ψάξω να βρω από πού έμπαινε τ'ο ρεύμα αυτό τ'ου άέρος.

Αλλά ο σκύλλος μας κάτω, άνυπομονώντας για τ'ην άπουσία μας τ'όση ώρα, άρχισε να γαυγίζει παραπονετικά. Γελάσαμε η Μάρθα κι' εγώ, για τ'ην άνυπομονησία αυτή τ'ου πιστού μας ζώου, και τ'ο σφύριξα νάρθη άπάνω...

Άκούσαμε τ'α χαρούμενα γαυγίσματά του και τ'α σβέλτα πηδήματά του, καθώς άνέβαινε τ'η σκάλα. Διάθηκε τ'ο χώλλ και μ'ας παρουσιάστηκε στην πόρτα τ'ης κρεββατοκάμαρας, πρόσχαρος και κουνώντας τ'ην ουρά του.

Αλλά ξαφνικά, ο νοημονέστατος αυτός και πιστός σκύλλος μας, στάθηκε σαν μαρμαρωμένος στο κατώφλι, μη τολμώντας να τ'ο περάσει. Τ'α έξυπνα μάτια του, έρευνοούσαν τ'ην κρεββατο-

κάμαρα, ορθάνοιχτα και κύτταζαν τρομαγμένα. "Η τρίχες τ'ης ράχης του ήσαν άνασηκωμένες...

Κι' άρχισε να ούρλιάζει τώρα πένθιμα και σιγαλά, δείχνοντας συγχρόνως τ'α σουβλερά του δόντια, και ξύνοντας τ'ο πάτωμα με τ'α ξεπεταγμένα νύχια του!

Τρέλλα και τρόμος έπιασε, τόσο έμένα όσο και τ'η Μάρθα. Τ'α μυστηριώδη αυτά καμώματα τ'ου σκύλλου μας, πάγωσαν τ'ο κορμί μας και τ'ην ψυχή μας...

Τί έβλεπε λοιπόν ο σκύλλος μας μέσα στο δωμάτιο;... Τί ήταν άράγε έ κ'ε'ί'ν'ο, τ'ο όποιο έβλεπε η άισθανόταν αυτός, δίχως να τ'ο βλέπουμε και να τ'ο άισθανώμαστε έμεις;

Σφύριξα ένθαρρυντικά στο άνατριχιασμένο ζώο, προσκαλώντας το να μπή μέσα και νάρθη κοντά μου. Αλλά ο σκύλλος μου, πιό τρομαγ-

...Όσο βρίσκομαι στην κρεββατοκάμαρα η καρδιά μου σφίγγεται.

μένος ακόμα, αντί να συμμορφωθώ με τὰ επιταχτικά σφυρίγματά μου, γούγισε σαν να πονούσε...

Και στρέφοντας απότομα, γκρεμοτσακίστηκε κυριολεκτικῶς, ὅσο να φύγει και να κατεβή γοργὰ τὴ σκάλα!

Γύρισα κι' αντίκρουσα τὴ Μάρθα. Στεκόταν βουβή, ἀσπρόχλωμη, με γλαρωμένα μάτια. Και τόσο θίαια συγκλονιζόταν ἀπὸ φρικὴ, ὥστε φοβήθηκα γιὰ λογαριασμό της, ἔκανα μόνος μου «καϊράγιο» κι' ἔτρεξα κοντὰ της...

—Νὰ χαθῆ, τὸ παληόσκυλλο! τῆς εἶπα, γελῶντας ψεύτικα κι' ἀνόρεχτα. Τρελλάθηκε ἢ λύσσαξε, ἀνάθεμά το;

Ἡ Μάρθα μου σφίχτηκε στὴν ἀγκυλιά μου, σαν νὰ ζητοῦσε προστασία. Ἡ προσποιητὴ εὐθυμία μου, δὲν τὴν ἐπηρέασε, δὲν τὴν ἀνακούφισε καθόλου. "Ἰσα-ἴσα, πιὸ ἀσπρόκίτρινη ἀκόμα, με τὸ πρόσωπό της σαν μάσκα καμωμένη ἀπὸ θειάφι κι' ἀπὸ κιμωλία, με κύτταξε κατάματα και ψιθύρισε:

— Τζώρτζ, μὴ ζητᾶς νὰ με ξεγελάσεις... Κι' ἐσὺ ὁ ἴδιος ἀκόμα, τρέμεις ἀθελά σου ἀνυτριχιασμένος... Ἐδῶ μέσα, σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ σπίτι, συμβαίνουν πράγματα μυστηριώδη και διαβολικά... Ὁ σκύλλος μας ἔνοιωσε, εἶδε ὀλοκάθαρα, τὰ ὅσα δὲν βλέπουμε ἐμεῖς!

Τὸ ψιθύρισμα τῆς Μάρθας μου μισόσβυνε. Τὰ λόγια της ἀντηχοῦσαν σαν βραχνὰ στ' αὐτιά μου. Καταλάβαινα, ὅτι ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ λιποθυμοῦσε ἀπὸ τὴ φρίκη της. Ἐπρεπε νὰ ἐξιχνιάσω, τὸ γρηγορώτερο και μιά γιὰ πάντα, τὶς ἀλλοκοτιές αὐτές πού μᾶς συνέβαιναν...

Κι' ἀποφασίζοντας νὰ ἐνεργήσω σχετικᾶ, με ὄλο τὸ θάρρος και με ὄλη τὴν ἀποφασιστικὴ τῆς ψυχῆς μου, βοήθησα τὴ Μάρθα νὰ ντυθῆ και βγήκαμε ἀπὸ τὸ σπίτι κρυφὰ λαχταρισμένοι...

Τὸ βράδυ, φάγαμε στὸ κοντινὸ σπίτι τῆς ἀδελφῆς μου. Τοὺς διηγηθήκαμε τὰ παράξενα γεγονότα, τοῦ σπιτιοῦ μας. Και τόσο ὁ γαμβρός μου ὅσο κι' ἡ ἀδελφὴ μου, ἐπέμειναν νὰ κοιμηθοῦμε γιὰ μερικὲς βραδύες, στὸ σπίτι τους, ὅσο νὰ φύγει ὁ ἐκνευρισμός μας: Ναι, δὲν πίστεψαν οὔτε λέξι, ἀπὸ ὅσα τοὺς διηγηθήκαμε!... Κρυφογελοῦσαν διαρκῶς κι' ἀπέδιδαν στὸν ἐκνευρισμό μας, τὰ ἀπίστευτα και παράξενα πού μᾶς εἶχαν συμβῆ!...

Ἐγὼ, ἀν και πειστωμένος ἀπ' τὴν εἰρωνικὴ αὐτὴ στάσι τῶν συγγενῶν μου, χάρηκα ὡστόσο γιὰ τὴν πρότασί τους, γιὰ τὴ βοήθειαν ἑαυμάσια τὸ κρυφὸ σχέδιό μου. Τί εἶδους σχέδιο εἶχα, θὰ τὸ δῆτε πιὸ κάτω...

Δέχθηκα λοιπὸν νὰ κοιμηθοῦμε στὸ σπίτι τῆς ἀδελφῆς μου, γιὰ μερικὲς βραδύες. Με ἀνέκφραστη ἀνακούφισι, τὸ δέχθηκα και ἡ Μάρθα. Γιὰ τὴν πρώτη αὐτὴ βραδυὰ κι' ἐπειδὴ τοὺς βρήκαμε ἀπροετοιμάστους, συμφωνήσαμε τὰ ἐξῆς: Ἡ Μάρθα και ἡ ἀδελφὴ μου θὰ κοιμόντουσαν στὸ ἴδιο κρεβάτι. Ὁ γαμβρός μου, θὰ ξαπλωνόταν στὸ ντιβάνι τοῦ σαλονιοῦ. Κι' ἐμένα θὰ μοῦ ἔστρωναν νὰ κοιμηθῶ στὴ βιβλιοθήκη, ἢ ὁποῖα θρισκόταν στὸ ἰσόγειο.

Ὅλα ἐρχόντουσαν κατ' εὐχὴν και βοηθοῦσαν τὸ σχέδιό μου. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἄυπνος ἐπίτηδες, σηκώθηκα ἀθόρυβα και ντύθηκα. Πῆρα μαζί μου τὸ κλειδί τοῦ σπιτιοῦ μου, τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι μου, και τὸ περίστροφό μου, με τὰ ὁποῖα εἶχα ἀπὸ νωρὶς φροντίσει νὰ ἐφωτισθῶ. Και τραβῶντας τὸν σύρτη τῆς μικρῆς «πόρτας τῆς ὑπηρεσίας», βγήκα ἔξω στὸν σκοτεινὸ και ἡσυχὸ δρόμο και βιάσασα ἀποφασιστικᾶ γιὰ τὸ κοντινὸ σπίτι μου.

Σὲ λίγα λεπτά τῆς ὥρας, ἦμουν ἐκεῖ. Στὸν κῆπο, με ὑποδέχθηκε με πνιχτὰ οὐρλιαχτὰ χαρᾶς ὁ φτωχὸς μου σκύλλος. Τοῦ σύστησα αὐστηρὰ νὰ ἡσυχάσει, τὸν ἔδεσα με τὴν ἀλυσίδα του, και ὕστερα μπῆκα στὸ σιωπηλὸ και κατασκότεινο σπίτι.

Ἐνοιωθα ψύχρα, στὸ κορμί μου και στὴν ψυχὴ μου. Ἡ σκοτεινιά και ἡ νεκρικὴ σιγαλιά τοῦ σπιτιοῦ, με πάγωναν και με ἀνατρίχιαζαν. Ντροπιασμένος ὅμως γιὰ τὴ δειλία μου αὐτὴ, ἔσφιξα τὰ δόντια μου, χούφτωσα τὸ περίστροφό μου κι' ἀνέβηκα σιγά-σιγά ὡς τὴν κρεββατοκάμαρα.

Θὰ καθόμουν ἐκεῖ ἄυπνος και ἔτοιμος γὰ κάθε ἐνδεχόμενο, ὡς τὸ πρῶι. Ἐπρεπε νὰ ἐξακριβώσω, ἐπὶ τέλους, τί συνέβαινε πραγματικῶς:

Φάρσα κανενὸς ἀνοήτου, ἦταν;... Περί δνεῖρων ἐφιαλτικῶν ἐπρόκειτο;... Ἡ πραγματικὰ ὁ ἐκνευρισμός μας, ἦταν ἢ ἀφορμὴ πού δημιουργοῦσε αὐτὲς τὶς ψευδαισθήσεις μας;

Ἡ σιγαλιά και τὸ σκοτάδι μοῦ δάγκαναν ἀνυπόφορα τὴν ψυχὴ μου. Καθόμουν ἔτοιμος στὴν πολυθρόνα ὀλομόναχος μέσα στὸ μυστηριώδες σπίτι μου, και περιμένα...

Τί περιμένα; Οὔτε κι' ἐγὼ ἤξερα, καλὰ-καλὰ. Σκιρτοῦσα πότε-πότε, ἀπὸ κάτι ἀόριστα τριξίματα. Δὲν ἔβλεπα τίποτα, πιὸ πέρα ἀπ' τὴ μύτη μου, μέσα στὴ σιωπηλὴ και θαυσοκότεινη κρεββατοκάμαρα. Διαρκῶς ὅμως χείδευα νευρικᾶ τὸ πιστόλι μου και τὸ κλεφτοφάναρό μου, στηλώνοντας τ' αὐτιά μου στὸν ἐλάχιστο θόρυβο, και γλαρώνοντας τὰ μάτια μου ὀλόγυρά μου...

Ἐπὶ τέλους, σὲ μιά στιγμή κατάλαβα πρῶτα-πρῶτα ἕνα ἀόριστο βουητὸ στ' αὐτιά μου... Ἴσως νὰ ἦταν τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖο φύσκωνε στὶς φλέβες μου και κυκλοφοροῦσε θιαστικᾶ, σπρωγμένο ἀπ' τοὺς χτύπους τῆς λαχταρισμένης καρδιάς μου...

Ὑστερα, κάποια ἀνάλαφρη και τσουχτερὴ μυρωδιά, κάτι σαν θειάφι πού καιγόταν, κάτι σαν μούχλα τάφου, χτύπησε στὰ ρουθούνια μου... Ἡ μυρωδιὰ αὐτὴ ξεχυνόταν διαρκῶς μέσα στὴ σκοτεινὴ κρεββατοκάμαρα και τὴν πλημμύριζε, ὅπως ὁ καπνός...

Και τέλος, τὰ σκοτάδια γύρω μου, ἄρχισαν ν' ἀλαφροχάνωνται, λὲς και τὰ σκόρπιζε σιγά-σιγά ἢ θαθεῖα χαραυγὴ!

Κι' ὅμως, ἦταν ἀκόμη μιά ἢ ὥρα μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ἀπὸ πού προερχόταν λοιπὸν αὐτὸ τὸ ἀλλόκοτο φῶς;...

Δὲν πρόλαβα ν' ἀναρωτηθῶ, γιὰ τὴν ἀνάλαφρη ἀεράκι με χτύπησε στὸ πρόσωπο. Προερχόταν ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τῆς κρεββατοκάμαρας και στρέφοντας πρὸς τὰ ἐκεῖ τὰ μάτια μου εἶδα τὸν διάδρομο πιὸ ἔντονα φωτισμένον!

Τὰ δόντια μου ἔτριξαν ἀπὸ φρίκη, κι' ἀνατριχίλες κρυερὲς γλύστρησαν στὴ ράχι μου. Μιά φωτεινὴ σιλουέττα, σιλουέττα ἀσπροντυμένη και μισόγυμνης γυναίκας, περνοῦσε τὴ στιγμή ἐκεῖνη μπρὸς ἀπὸ τὴν πόρτα κι' ἔξω ἀπ' τὴν κρεββατοκάμαρα... Και βαδίζοντας ἀθόρυβα, σχεδὸν μετέωρη στὸν ἀέρα, προσπέρασε ἀπὸ τὴν πόρτα και τράβηξε πρὸς τὸ θάθος τοῦ διαδρόμου!

Τινάχτηκα ὀρθός, και βγήκα ἔξω στὸν διάδρομο αὐτόν, τὸν καταφωτισμένο τώρα ἀπὸ ἕνα φῶς μυστηριώδες, ἀπόκομο, ἀνεξήγητο. Στὸν ἦχο τῶν βημάτων μου, και σαν νὰ τὰ περιμένα, ἔστρεψε και με κύτταξε ἢ ἀλλόκοτη ἐκεῖνη και φωτεινὴ γυναικεία σιλουέττα. Κι' ἀμέσως ὕστερα, ἀνοίγοντας τὰ μπράτσια της

—σαν νὰ με προσκαλοῦσε νὰ πλησιάσω—ἄρχισε νὰ περπατᾶ ἀνάποδα πρὸς τὰ πίσω, με γυρισμένο ἔντελῶς τὸ ἀνέρο κορμί της πρὸς τὸ μέρος μου!

Σαν μαγνητισμένος, ἀκολούθησα τὴ φωτεινὴ ὀπτασία ὡς τὸ θάθος τοῦ διαδρόμου. Ἐκεῖ, ὑπῆρχε μιά σκάλα. Ἡ φωτεινὴ σιλουέττα ἀνέβηκε — ἀνάποδα ἐπίσης — τὰ σκαλοπάτια, μὴ παύοντας νὰ με προσκαλῆ με γνεψίματα κοντὰ της...

Ἀνέβηκα κι' ἐγὼ τὴ σκάλα. Στὸ κεφαλόσκαλο, ὑπῆρχε ἢ κλειστὴ πόρτα ἐνὸς μικροῦ δωματίου, τὸ ὁποῖο χρησιμοποιοῦσαμε γιὰ ἀποθήκη ἐγὼ κι' ἡ Μάρθα...

Κι' ἐκεῖ, μπρὸς στὰ μαῦρα σανίδια τῆς κλειστῆς μικροπόρτας, ἢ ὀπτασία χάθηκε παρευθὺς και θαθὺ σκοτάδι με τριγύρισε ἀπότομα!

Ἐέσπασα, παιά... Οὐρλιαζοντας ἀπὸ τὸν τρόμο μου, γκρεμοτσακίστηκα πηδῶντις πέντε-πέντε τὰ σκαλοπάτια, διάβηκα τὸν διάδρομο, και κατέβηκα κάτω στὴν ἐξώπορτα...

Ρίχτηκα ἔξω στὸν δρόμο, φρυαγμένος. Ἐτρεξα στὸ σπίτι τοῦ γαμβροῦ μου, και τοὺς ἀναστάτωσα, ξυπνώντας τους με τὶς φωνές μου. Λαχνασιασμένος, τοὺς διηγήθηκα τί μοῦ συνέβη και τοὺς κάλεσα νάρθουν παρευθὺς μαζί μου. Συμμορφώθηκαν ἀμέσως — και πρὸ πάντων ἡ Μάρθα μου — γιὰ τὴν ἔνοιωθάν, πὼς κάτι τὸ ἀλλόκοτο θὰ εἶχε συμβῆ πραγματικῶς...

Στὸ δρόμο, μιά περίπολος ἀπὸ τρεῖς ἀστυφύλακας — παραξενεμένους πού μᾶς ἔβλεπαν νὰ τρέχουμε ἔτσι, μέσα στοὺς σκοτεινοὺς δρόμους και στὰ ἄγρια μεσάνυχτα — μᾶς συνώδεψε ὡς τὸ σπίτι. Κουνοῦσαν και οἱ τρεῖς δύσπιστα τὸ κεφάλι τους, ὅσο τοὺς διηγόμουν γιὰ τὸ φωτεινὸ ἐκεῖνο φάντασμα πού εἶδα...

Μπαίνοντας μέσα στὸ σπίτι, ἀνάψαμε ὅλα τὰ ἠλεκτρικά. Τὸ ἄπλετο (Συνέχεια στὴ σελίδα 45)

Ἀνέβηκε τὰ σκαλοπάτια καλῶντας με με γλεψίματα κοντὰ της.

